

Underbilag 1 til Bilag 8.

Retsplejeudvalget.

Adr.: Højesteret, Christiansborg.

København, den 13. Februar 1928.

Ved Skrivelse af 7. d. M. (Journal Nr. B. 5655) har Justitsministeriet tilstillet Retsplejeudvalget det med Bilag hoslagt tilbagefølgende Andragende, hvori Sagførerraadet anholder om allerhøjeste Stadfæstelse paa en ny Vedtægt for Sagførersamfundet. Justitsministeriet har derhos begæret en Udtalelse fra Retsplejeudvalget af Hensyn til de foreslaaede, for Vedtægtens Stadfæstelse nødvendige Ændringer i Retsplejeloven.

Paa Udvalgets Vegne maa jeg forudskikke den Bemærkning, at Sagen efter Justitsministeriets Ønske er blevet behandlet paa Udvalgets Møde den 11. d. M., men ikke har kunnet underkastes en saa indgaaende Drøftelse som ønskeligt af Hensyn til dens Betydning. Desuden modtog Udvalget først den 9. d. M. Justitsministeriets Skrivelse af 7. d. M., og det var som Følge deraf ikke muligt for Mødet at gøre Medlemmerne bekendt med andet end Sagførerraadets Andragende af 29. December 1927 og det dermed følgende Bilag 10, indeholdende de af Sagførerraadet foreslaaede Ændringer i Retsplejelovens Kapitel 15.

Idet Retsplejeudvalget maa tage Forbehold af Hensyn til den utilstrækkelige Forberedelse, som Sagen saaledes har faaet, og den knappe Tid, der har været levnet Udvalget til selve Behandlingen, skal man udtale følgende om de af Sagførerraadet foreslaaede Ændringer i Retsplejeloven.

Til § 140, 2det Stykke.

Forslaget tiltrædes.

Til § 143.

Det vedtoges med 11 Stemmer mod 2 at fraraade Forslaget, som forekommer Flertallet at udvide den ved § 143 hjemlede Disciplinærmyndighed over Sagførersamfundets Medlemmer paa en meget betænkelig Maade. Det kan efter Flertallets Mening aldeles ikke gaa an, efter en Parts ensidige Begæring, at fratage Modparten Domstolenes Beskyttelse ved Afgørelsen af de i Forslaget omhandlede Tvistigheder, der efter deres Beskaffenhed er rene Domstolssager og bl. a. meget hyppigt vil angaa økonomiske Mellemværender mellem Sagførere. Det ses ikke, at der kan anføres nogen rimelig Grund til at indføre en saadan Undtagelseslovgivning for Sagførere, hvorved de stilles ringere end andre Statsborgere. Erfaringen viser, at Tvistigheder mellem Sagførere angaaende deres Sagførervirksomhed stundom er af den Beskaffenhed, at den ene Part opfatter Modpartens Forhold som en eklatant Retskrænkelse, og den paagældende vilde i saadanne Tilfælde utvivlsomt — og sikkert med Føje — føle det som en dobbelt Uret, om han af Modparten kunde tvinges til at finde sig i en voldgiftsretlig Behandling af Sagen, bl. a. med ikke-offentlig Procedure, i Stedet for at kunne forelægge Sagen for Domstolene under de vidtrækkende Garantier, som Statens Retspleje byder. Det ovenanførte gælder, selv om Voldgiftsrettens Kendelser ikke, som af Sagførerraadet ad Rpl. § 144 foreslaaet, gøres exigible, idet Domstolene under en Retssag til Erhvervelse af Exigibilitet vil være afskaaret fra at komme ind paa Kendelsens Realitet.